

РЕШЕНИЕ

№ 216

гр. Пловдив, 07.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIII СЪСТАВ, в публично заседание на първи юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Полина П. Бешкова

при участието на секретаря Ваня Б. Казакова
като разгледа докладваното от Полина П. Бешкова Търговско дело № 20215300900906 по описа за 2021 година

Обективно съединени искиове с правно основание по чл. 327 от ТЗ и чл. 92 от ЗЗД.

Постъпила е искова молба от „Дунапак - Родина“ АД с ЕИК 115010325, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, ул. „Марица“ № 97, представлявано от изпълнителния директор „Дунапак Пейпър енд Пакаджингс“ ООД с представител В.Е., срещу „М К Б“ ООД с ЕИК 115094211, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, бул. „Източен“ 14, представлявано от **** Ч.А.Р.

Твърди се, че между страните били установени търговски взаимоотношения, произтичащи от сключен на 15.09.2016 г. рамков продажбен договор, по силата на който ищецът поел задължение при заявка да произвежда и доставя продукти от велпапе – кашони в полза на ответното дружество. За отделните доставки се съставяли фактури, съдържащи индивидуализиращи данни като вид на стоката, мярка, количество и единична цена за извършена продажба. Към всяка фактура бил издаден и съответен експедиционен лист за приемане на стоката по количество и качество от контрагента му.

Сочи се, че ответното дружество не е изпълнило задължението си за плащане на доставена и приета стока по 5 броя фактури, както следва 1) по фактура № 0000226136, издадена на 06.07.2021 г., с падеж 05.08.2021 г. на стойност 10 248 28 лв. с вкл. ДДС – остатъчна след извършено частично плащане сума в размер на 1 000 лв.; 2) по фактура № 0000226158, издадена на 06.07.2021 г., с падеж 05.08.2021 г. – сумата от 11 368.80 лв. с ДДС; 3) по фактура № 0000226212 от 07.07.2021 г. с падежна дата 06.08.2021 г. на стойност 6 576.67 лв. – остатъчна сума от 6 135.07 лв., получена след

приспадане на стойността на върната стока, за която е издадено кредитно известие № 226227/07.07.2021 г.; 4) по фактура ***** от 13.09.2021 г. с падежна дата 13.10.2021 г. – сумата от 10 902.48 лв. и 5) по фактура № 0000229162 от 13.09.2021 г. с дата на плащане 13.10.2021 г. на стойност 1 084.74 лв. – остатъчна сума от 854.34 лв. с ДДС, образувана след приспадане на стойността на върната стока по кредитно известие № 0000229409/17.09.2021 г.

Сочи се още, че за времето на забава, съгласно чл. 10 от процесния договор, ответникът дължи и договорна неустойка в размер на 0.1% от дължимите по всяка фактура суми за всеки просрочен ден от настъпване на падежа на съответното вземане до датата на подаване на исковата молба в съда на 10.12.2021 г., както следва:

- по фактура № 0000226136 от 06.07.2021 г. с падеж 05.08.2021 г. и период на забава от 06.08.2021 г. до 10.12.2021 г. – договорна неустойка в размер на 125 лв.;
- по фактура № 0000226158 от 06.07.2021 г. с падеж 05.08.2021 г. и период на забава 06.08.2021 г. до 10.12.2021 г. – неустойка в размер на 1 421.25 лв.;
- по фактура № 0000226212 от 07.07.2021 г. с падеж 06.08.2021 г. и период на забава от 08.08.2021 г. до 10.12.2021 г. – неустойка в размер на 760.12 лв.;
- по фактура № ***** от 13.09.2021 г. с падеж 13.10.2021 г. и период на забава от 14.10.2021 г. до 10.12.2021 г. – неустойка в размер на 632.20 лв.; и
- по фактура № 0000229162 от 13.09.2021 г. с падеж 13.10.2021 г. и период на забава от 14.10.2021 г. до 10.12.2021 г. – договорна неустойка в размер на 495.32 лв.

Въпреки направени опити от страна на ищеца за извънсъдебно уреждане на отношенията с ответника, задълженията за плащане по посочените фактури останали неизпълнени.

С оглед на това се иска от съда да постанови решение, с което да осъди „М К Б“ ООД с ЕИК 115094211 да заплати на „Дунапак – Родина“ АД с ЕИК 115010325 сумата от 33 694.58 лв., включваща сумата от 30 260.69 лв. с ДДС - сбор от неизплатените главници по описаните по-горе фактури, след приспадане на сумите по две кредитни известия и направено частично плащане по първата от тях; договорна неустойка за забава на плащането в размер на общо 3 433.89 лв., считано от датата на забава по всяка от фактурите до датата на завеждане на иска в съда - 10.12.2021 г. Наред с това се претендира и законна лихва от датата на подаване на исковата молба до

окончателно изплащане на задължението, както и сторени разноси в общ размер на 3 327.78 лв., в т.ч. 1 347.78 лв.- платена държавна такса и 1 980 лв. с включено ДДС – платен по банков път адвокатско възнаграждение.

В срока по чл. 367, ал. 1 от ГПК, ответното дружество е депозирало писмен отговор, в който заема становище, че предявените иски са допустими, но неоснователни и недоказани по основание и по размер. Оспорва наличието на договор за продажба между страните по отношение на процесните стоки и съответно дължимост на претендираните суми. В тази връзка излага, че приложеният към исковата молба договор е прекратен, тъй е бил със срок на действие до 31.12.2017 г., съгласно клаузата на чл. 3, ал. 1 от същия, като счита, че дори и да е бил удължен с още една година по силата на чл. 3, ал. 2, то и този срок също е изтекъл към момента на издаване на фактурите. Твърди, че нито договорът, нито фактурите са подписани от законен представител на дружеството, като такъв не е поръчвал и приемал каквато й да било стока по процесните фактури. Оспорва ищецът да е извършил доставка на стока по фактурите, както и последните да са му представени на датата, на която са издадени. Твърди, че дори да е извършена доставка, то стоката не е била качествена и годна за ползване. Претендира разноси.

В срока по чл. 372, ал. 1 от ГПК от ищцовото дружество не е постъпила допълнителна искова молба.

Съдът, от събраните доказателства и фактите, които се установяват с тях, прие следното:

Доказателствената тежест в процеса е разпределена по следния начин: всяка от страните следва да установи фактите, на които основава своите твърдения или възражения съобразно правилото на чл. 154 от ГПК. Ищецът следва да докаже, че е страна по валидно сключен договор с ответника, както и конкретните размери на претендираните от него дължими суми за главница и договорна неустойка. В тежест на ответното дружество е да установи направените от него правоизключващи възражения за позитивни факти.

По делото е представен процесният рамков продажбен договор, двустранно подписан от страните и неоспорен като неавтентичен – че подписът не принадлежи на лицата, които се сочат за техни автори. От името на ответника договорът е подписан от С.В., която видно от вписванията в ТР по партида на дружеството е била негов управител към правнорелевантния момент. При това положение като частен диспозитивен документ относно формираната от страните воля за съдържанието на договора /права, задължения, падеж, неустойки, клаузи/, той има материална доказателствена сила по отношение на ответника – че признатите неизгодни факти са верни, в т.ч., че облигационната връзка е възникнала със соченото от ищеца съдържание.

Неоснователно е възражението на ответника, че договорът е прекратен поради изтичане на предвидения в него срок, доколкото според чл. 3, ал. 2,

макар да е сключен за срок до 31.12.2017г, той се продължава с още една календарна година, ако никоя от страните не възрази в 30 – дневен срок от изтичането му. Не се твърди и установява от някоя от страните да е постъпило изрично възражение срещу продължаване действието на договора, поради което следва да се приеме, че то е факт и към разглеждания процесуален момент. Не е казано в договора, че продължаването му е възможно само еднократно, а и обратното следва от действията на страните по упражняване на правата и изпълнение на задълженията по него вкл. през процесния период.

От допълнителното заключение на ССЧЕ, което съдът възприема като обективно и професионално изготвено, а и неоспорено от страните, се установява, че процесните фактури са осчетоводени от ответника и по всички тях е ползван данъчен кредит. Представени са и неоспорени потвърждения на поръчки. По някои от фактурите има и частични плащания.

Процесната сделка е търговска – сключена е между търговци във връзка с упражняването от тях занятие, а според чл. 301 ТЗ, когато едно лице действа от името на търговец без представителна власт, се смята, че търговецът потвърждава действията, ако не се противопостави веднага след узнаването. Прилагането на установената от закона презумпция по [чл. 301 ТЗ](#) е обусловено не от потвърждаване на извършените от името на търговеца действия по смисъла на [чл. 42, ал. 2 ЗЗД](#), а от противопоставянето на търговеца на тези действия, което следва да извърши веднага след узнаването. Разпоредбата на [чл. 301 ТЗ](#) цели да се прекрати относителна висяща недействителност на договори и да се създаде сигурност и стабилност в отношенията между страни по такива договори и с нея се отнема възможността на недобросъвестни търговци след продължителен период да се позовават на недействителност на договори, сключени от тяхно име без представителна власт.

Категорично в случая не е налице противопоставяне, а тъкмо обратното, с оглед изводите на вещото лице, че всички фактури са осчетоводени при ответника. Безспорно е при това положение, че дори да се приеме за вярно твърдението на ответника, че действията по сключване на договора и приемане на доставените стоки са извършени без представителна власт, същите са потвърдени от търговеца и надлежно пораждат правни последици. Очевидно е, че най – късно към момента на въпросното осчетоводяване търговецът е узнал за доставките, като нито твърди, нито установява да се е противопоставил веднага след узнаването им, което като положителен факт е в негова доказателствена тежест. Още повече, че счетоводните записвания на ответника, които по съществото си представляват извънсъдебно признание на неизгодни за него факти, надлежно доказват съществуването на правоотношението и факта на възникване на данъчното събитие – предаване на стоката. Частичните плащания и потвържденията на поръчките също представляват извънсъдебни признания на неизгодните за ответника факти.

При това положение по делото категорично се установява съществуването на наведеното от ищеца рамково правоотношение с предмет процесните доставки, както и факта, че продавачът е изпълнил задължението си да предаде стоките, в резултат на което е възникнало задължението на купувача да плати продажната цена.

Неоснователно е възражението му, че няма реална доставка, както и че стоките не са приети от упълномощен представител на дружеството, тъй като обратното следва от действията му по надлежно осчетоводяване на фактурите и частичното плащане по тях, с които признава, че стоката е доставена и цената ѝ се дължи.

Неоснователно е и възражението, че дори да е получена стоката, тя е некачествена и негодна за ползване.

Съгласно чл. 324 ТЗ купувачът трябва да прегледа стоката и ако не отговаря на изискванията, да уведоми незабавно продавача. Ако купувачът не направи това, стоката се смята одобрена като съответстваща на изискванията, освен за скрити недостатъци.

В случая възражението на ответника е абсолютно бланкетно – не се твърди в какво се изразява наведеният недостатък, явен или скрит е, уведомени ли е продавачът, упражнени ли са правата на купувача, като същевременно осчетоводяването на всички фактури и частичното плащане по тях надлежно удостоверяват одобряването на стоката и възникването на паричното задължение на купувача.

Ответникът не твърди и не доказва да е платил цената на доставените стоки. Напротив, обратното следва от експертните изводи, които установяват претенцията на ищеца – главна и акцесорна, в предявените размери при отчитане на направените от ответника частични плащания, недостатъчни обаче да погасят дълга му изцяло и които частични плащания са съобразени от ищеца при формиране размера на исковата сума. Основанието на акцесорната претенция почива на чл. 10 от договора, съгласно който при забава купувачът дължи и договорна неустойка в размер на 0.1% от дължимите по всяка фактура суми за всеки просрочен ден от падежната дата. Вещото лице е изчислило по – голям размер на обезщетението за забава в размер на договорения между страните неустойчен процент, като съдът е обвързан от волята на ищеца и присъжда търсеното.

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените от него разноски, които възлизат на сумата от общо 3 677.78 лв за платени ДТ, адвокатски хонорар и депозит вещо лице.

По изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „М К Б“ ООД с ЕИК 115094211, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, бул. „Източен“ 14, представлявано от **** Ч.А.Р. да

заплати на „Дунапак - Родина“ АД с ЕИК 115010325, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, ул. „Марица“ № 97, представлявано от изпълнителния директор „Дунапак Пейпър енд Пакаджингс“ ООД с представител В.Е., сумата от общо **33 694.58 лева, включваща сумата от 30 260.69 лв.** – обща стойност на неизплатена главница по сключен между страните договор за покупко-продажба на продукти от велпапе - кашони от 15.09.2016год, като всяка конкретна доставка по рамковия договор е обективирана в следните пет фактури: фактура № 0000226136, издадена на 06.07.2021год. с дата на плащане 05.08.2021год. на стойност 10 248.28 лева, частично платена с остатък за плащане в размер на 1000 лева; Фактура № 0000226158, издадена на 06.07.2021год. с дата на плащане 05.08.2021год. на стойност 11 368.80 лева; Фактура № 0000226212, издадена на 07.07.2021год. с дата на плащане 06.08.2021год. на стойност 6 576.67 лева, към която фактура има издадено кредитно известие за връщане на част от стоката № 226227 от 07.07.2021 г. на стойност -441.60 лева с остатък за плащане 6 135.07 лв.; Фактура № *****, издадена на 13.09.2021год. с дата на плащане 13.10.2021год. на стойност 10 902.48 лв; Фактура № 0000229162, издадена на 13.09.2021год. с дата на плащане 13.10.2021год. на стойност 1 084.74 лева, към която фактура има издадено кредитно известие за връщане на част от стоката № 0000229409, издадена на 17.09.2021год. на стойност -230.40 лева с остатък за плащане в размер на 854.34 лв., ведно с договорна неустойка за забава плащането на главниците в размер на общо **3 433.89 лева**, считано от падежната дата по всяка фактура до датата на завеждане на иска в съда - 10.12.2021г., *ведно със законната лихва върху главницата*, считано от 10.12.2021г. – датата на подаване на исковата молба, до окончателното плащане, както и сумата от **3 677.78 лв** – разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____